

KRUNOSLAV PUŠKAR

POREDBENO ISTRAŽIVANJE RAZLOGÂ ODABIRA OSOBNOG IMENA U ZAGREBU I SOFIJI

COBISS: 1.19

Johanna Virkkula, *First name choices in Zagreb and Sofia*, Helsinki: Department of Modern Languages, 2014, 366 str.

Johanna Virkkula (rođ. 1974.) finska je znanstvenica čiji su predmet istraživanja, između ostalog, južnoslavenski jezično-kulturni dodiri, posebice oni onomastički, o kojima je objavila pregršt radova. U svojoj se prvoj monografiji pod nazivom *First name choices in Zagreb and Sofia (Odabir osobnog imena u Zagrebu i Sofiji)*¹ iz 2014. godine bavi razlozima nadijevanja imena na temelju istraživanja provedenog u dvama glavnim gradovima, Zagrebu (Hrvatska) i Sofiji (Bugarska), čije je vrijedne rezultate u međuvremenu prikazala na više konferencija i objavila u nekoliko članaka.² Autoričina se monografija sastoji od šest dijelova: *Uvoda (Introduction)*, *Pozadine (Background)*, *Metodologije (Material and methods)*, *Razlogâ odabira imena (Reasons for name choice)*, *Deset imena (Ten names)* i *Rasprave (Discussion)*.

U *Uvodu* (str. 1–11) se autorica u kratkim crtama dotiče teorijskog okvira i ciljeva svoje studije, naputaka o prijevodu i transliteraciji imena, povjerljivosti podataka ispitanika, posebnih termina korištenih u studiji, kao i sâme organizacije studije. Što se tiče teorijskog okvira, autorica ističe kako je on socioonomastički, točnije socioantroponomastički. U svom kratkom osvrtu na početak socioantroponomastičke literature i važnije kasnije prinose, autorica navodi i hrvatske i bugarske skromne doprinose toj temi. U sklopu teorijskog okvira zanimljiv je koncept *društvene intuicije* (engl. *social intuition*) kao izvanjezičnog faktora koji utječe na odabir imena u određenom društvenom kontekstu (str. 2). Kako sâma autorica naglašava, »društvena se intuicija poima kao ono što roditelji smatraju značajnim

¹ Rad je dostupan i na poveznici <https://helda.helsinki.fi/bitstream/handle/10138/135867/firstnam.pdf> (17. 7. 2015.).

² Usp. Johanna Virkkula, »Biranje imena djetetu – izricanje identiteta: na primjerima iz Zagreba i Sofije«, *Studia Slavica Finlandensia* 20 (2003) = *Doklady finskoj delegaciji na XIII Meždunarodnom s"jezde slavistov*, 262–275; Johanna Virkkula, »Obrazovanje i uzrast – kako roditelji biraju ime djetetu?: primjeri iz Zagreba i Sofije«, *Studia Slavica Finlandensia* 25 (2008) = *Doklady finskoj delegaciji na XIV Meždunarodnom s"jezde slavistov*, 199–210.

kod nadijevanja imena«, tj. autorica ističe kako pojedini društveni faktori utječu na odabir imena i kako se razlike u tim društvenim faktorima odražavaju u samom imenu (str. 3). Kako autorica razlaže kasnije (str. 4), društveni faktori uključuju obiteljsku pozadinu, dob, obrazovanje, spol djeteta, roditeljsku i društvenu percepciju rodni uloga, način na koji se roditelji žele prezentirati u društvu itd. Međutim, kako nadodaje, društvena je intuicija »opsežan predmet istraživanja čak i u ovom ograničenom kontekstu pa zato empirijski rezultati ove studije mogu samo skicirati obrise ovog kompleksnog predmeta« (str. 3). Budući da do ove monografije nije bilo iscrpnih poredbenih studija, ona je još zanimljivija upravo zbog ovog teorijskog okvira na kojem se temelji.

Drugi se dio monografije naziva *Pozadina* (str. 12–40). U njemu se autorica osvrće na društveno-političku situaciju u Zagrebu i Sofiji u devedesetim godinama prošlog stoljeća (str. 12–21), zakonodavnu situaciju u Hrvatskoj i Bugarskoj u pogledu zakona o osobnom imenu (str. 21–34), ali i na onomastičku pozadinu istraživanja osobnih imena (str. 34–41). U svom uistinu iscrpnom i instruktivnom osvrtu na društveno-političku pozadinu Hrvatske i Bugarske, autorica zaključuje kako su devedesete godine bile vrijeme intenzivnih promjena u obje zemlje: napuštanje komunizma, propadanje gospodarstva, smanjenje broja stanovništva, nacionalistički obojeni diskursi zahvatili su i Hrvatsku i Bugarsku. Međutim, premda pokazuju velike sličnosti, ove se dvije zemlje u mnogočemu razlikuju. Primjerice, prema popisu stanovništva iz 2008., Bugarska je gotovo dvostruko veća od Hrvatske (7,2 milijuna), a, prema popisu stanovništva iz 2001., po konfesijskom je sastavu većinski pravoslavna (83%), za razliku od Hrvatske koja je pretežno katoličke vjeroispovijesti (88%).

Analizirajući hrvatski i bugarski *Zakon o osobnom imenu* autorica zaključuje kako su oni zapravo »promašaji« jer ne daju sve potrebne informacije o službenim osobnim imenima i o tome kako bi se ona trebala primjenjivati (str. 29). U načelu, hrvatski *Zakon o osobnom imenu* iz 1992. godine navodi kako dijete može imati najviše dva osobna imena i dva prezimena, dok bugarski *Zakon o osobnom imenu* iz 1990. ne specificira broj sastavnica osobnoimenske formule koja se sastoji od obveznog imena, patronima i prezimena. (Premda su u međuvremenu usvojene promjene i nadopune tih zakona, autorica je analizirala zakone koji su bili na snazi u vrijeme nadijevanja analiziranih imena.) Također, dok je u Hrvatskoj odabir osobnog imena slobodan, u Bugarskoj ono ne smije nositi posrpan sadržaj i mora odgovarati dostojanstvu i tradiciji bugarske nacije, iako sâm *Zakon* ne navodi što bi zapravo dostojanstvo i tradicija bugarske nacije podrazumijevali. Za usporedbu, u Hrvatskoj promijenjeno ime ne smije vrijeđati i ugrožavati »prava i slobode drugih ljudi, pravni poredak i javni moral« (članak 8.), dok za prvo odabrano ime to očito ne vrijedi. Na kraju ovog poglavlja, autorica zaključuje kako je hrvatski *Zakon o osobnom imenu* manje restriktivan i koncizniji nego njegov bugarski pandan, u čemu ona vidi vidljiv uzorak prije samih devedesetih (str. 30). Kako bi dala bolji uvid u čest sadržaj zakonâ o osobnom imenu, autorica

na nekoliko sljedećih stranica daje kratke prikaze istih zakona u drugim europskim zemljama.

U poglavlju u kojem se bavi onomastičkom pozadinom, autorica ističe kako svaka zajednica ima svoju tradiciju i pravila koja upućuju na to kako i kada nazvati dijete i tko mu zapravo nadijeva ime. Međutim, autorica uviđa kako su u Europi tradicija i pravila u današnje vrijeme manje restriktivni nego prije (str. 34). U svakom slučaju, nadijevanje imena djeci je od velike važnosti za roditelje. Kako autorica navodi, oslanjajući se na Šimundićeve konstatacije, sa svojim odabirom imena roditelji iskazuju svoje osobne namjere, žele prihvatiti određene vrijednosti, ideologije, ukuse, političku ili ideološku pripadnost, religijske okvire, prikazati svoju fascinaciju umjetnošću ili slavnim ljudima itd. (str. 34). Kako su svi ti motivi prisutni prilikom imenovanja, nemoguće je jasno objasniti razloge odabira imena (str. 34–35). Zbog toga, kako analiza razloga odabira pojedinih imena ne bi bila spekulativna ili tendenciozna, potrebno je u istraživanje uključiti metodu upitnika (str. 38). Na sljedećih nekoliko stranica (str. 38–40) autorica prikazuje onomastička istraživanja društvene intuicije temeljene na metodi upitnika, od 1979. godine kada je Kiviniemi proveo prvo takvo istraživanje pa sve do danas, naglašavajući kako samo rijetki istraživači na kraju svog istraživanja daju primjerak upitnika koji su proveli, a koji može biti od velike koristi drugim istraživačima.

Stoga u sljedećem poglavlju pod nazivom *Metodologija* (str. 41–74) autorica daje detaljan prikaz metodologije korištene u svom istraživanju. Provedena su dva upitnika s pitanjima otvorenog i zatvorenog tipa u gradskim vrtićima dvaju glavnih gradova, jedan u Zagrebu 2001., a drugi u Sofiji 2002. godine, jer je »cilj bio pronaći usporedivo društveno okruženje obitelji sličnih zaposlenja i ekonomske situacije« (str. 43). Sveukupno je u Zagrebu ispunjen 261 upitnik, a u Sofiji 361. Tijekom provođenja istraživanja većina je vrtićke djece (75 %) čija su se imena istraživala bila rođena između 1994. i 2001. godine. Drugim riječima, Virkkuličina je studija istraživala roditeljske razloge davanja određenih imena nekoliko ili više godina nakon sâmog nadijevanja imena, naravno, onako kako su ih se oni mogli sjetiti. Što se tiče ostalih istraživanih stavki, Virkkulu su zanimala imena roditelja i djedova i baka, imena i dob ostale braće i sestara, kao i mjesto rođenja roditelja te informacija o njihovu obrazovanju itd., što su važne informacije koje nam obične matice ne mogu ponuditi. U oba su grada većinu upitnika ispunile majke (69 % u Zagrebu i 61,8 % u Sofiji), dok su 21,5 % upitnika u Zagrebu i 16,6 % upitnika u Sofiji zajedno ispunila oba roditelja, a 7,3 % upitnika u Zagrebu i 14,1 % upitnika u Sofiji ispunili su očevi. U pogledu etničke pripadnosti, 90,7 % majki u Zagrebu bilo je hrvatskog podrijetla, a 93 % majki u Sofiji bugarskog podrijetla, dok je za očeve udio bio nešto manji: 90,3 % očeva u Zagrebu bilo je hrvatskog, a 89,7 % očeva u Sofiji bugarskog podrijetla. Što se tiče obrazovanja, majke su u Zagrebu bile većinom srednjoškolskog obrazovanja (44,2 %), a očevi fakultetskog (39,9 %) ili srednjoškolskog (38,4 %), dok su majke u Sofiji većinom bile fakultetskog obrazovanja (53,9 %), čak više

od očeva (50 %). Uočene su i razlike u pogledu broja djece: u Zagrebu 29,8 % roditelja ima jedno dijete, 50,4 % roditelja ima dvoje djece, 18,2 % troje, a 1,6 % četvero, dok u Sofiji 41,9 % roditelja ima jedno dijete, 49,2 % roditelja ima dvoje djece, 6,1 % troje, 0,3 % petero djece itd.

Glede odabira imena, većinom su roditelji djetetu zajedno odabrali ime (48,4 % u Zagrebu i 63,1 % u Sofiji) ili ga je pak odabrala majka (22,9 % u Zagrebu i 25,7 % u Sofiji). Premda se studija prvenstveno bavila razlozima odabira imena, ona je, naravno, uspjela dobiti uvid i u sâma imena, pa su tako među 141 različitog imena najfrekventnija imena u Zagrebu bila *Ana*, *Ivan* i *Marko*, a u Sofiji su među 178 imena najfrekventnija bila *Aleksandâr*, *Ivan* i *Martin*. Autorica je usporedila imena djece s imenima njihovih roditelja, djedova i baka s obzirom na nastavke i ortografiju. Prema njoj, nastavci *-ica*, *-ka* i *-ko* su tradicionalni nastavci kako u Zagrebu, tako i u Sofiji. Međutim, nastavci *-ka* (u oba grada) i *-ica* (samo u Zagrebu) pokazuju manju popularnost kod imena djece nego kod njihovih roditelja te djedova i baka. Autorica se stoga pita je li ta činjenica dio većeg trenda da se ti imenski nastavci u potpunosti odbace ili je to možda samo slučajnost koja se može nazreti u obje zemlje. Ili je ona pak posljedica utjecaja međunarodnih imena na antroponimikon obje zemlje? Premda bismo se mi složili s posljednjom hipotezom, autorica nije ponudila svoj konačan odgovor na svoje pitanje. Što se tiče međunarodnog utjecaja, on se može najbolje uočiti kod ortografije imena, posebice kod brojnih dvoglasa kao što su *-ia* (*Daria*), *-ea* (*Matea*), *-ia-* (*Diana*), *-ie-* (*Daniela*), *-eo* (*Leo*) itd. koji najviše dolaze do izražaja u zagrebačkom korpusu. Zanimljivo, roditelji su u jednom pitanju otvorenog tipa bili upitani zašto su odabrali pojedino ime, na što je 41,8 % roditelja iz Zagreba odgovorilo da je razlog značenje imena, dok je drugi najfrekventniji odgovor bio međunarodnost imena (23 %). Za usporedbu, u Sofiji je također najfrekventniji odgovor bio značenje imena (32,7 %), dok je međunarodnost bila jedan od rijetkih odgovora (3 %). No, kako autorica ispravno ističe, roditelji rijetko imaju samo jedan razlog za nadijevanje određenog imena (str. 70).

Četvrto se poglavlje u monografiji stoga bavi *Razlozima odabira imena* (str. 75–165). Kako autorica navodi, razlozi odabira pojedinog imena mogu se već nazreti u sâmom imenu, no prave nam razloge mogu dati jedino roditelji (str. 75). Prije nego što se osvrnula na istražene razloge u svojoj studiji, autorica je uputila čitatelja u tradicionalne načine nadijevanja imena. Jedan od tradicionalnih načina jest nadijevanje nasljednih imena, koja ona dijeli na komemorativna (*commemorative*) i hereditarna (*hereditary*) imena. Kako autorica objašnjava, dok se komemorativna imena nadijevaju kako bi se iskazalo poštovanje određenoj osobi, hereditarna imena koja se prenose s koljena na koljeno nosi više osoba u obitelji (str. 81). Još jedan tradicionalan način nadijevanja imena su takozvana vezana imena (*connected names*), tj. ona imena koja nose braća i sestre (posebice blizanci), a specifična su po tome što ili započinju na ista slova (*Marin*, *Mateo*) ili završavaju na ista slova (*Andrej*, *Matej*) ili pak imaju neku zajedničku temu (npr. biblijsku:

Adam, David).³ Autorica navodi i druge tradicionalne načine nadijevanja imena: nekadašnje nadijevanje profilaktičnih (zaštitnih) imena koja je zamijenilo nadijevanje biblijsko-svetačkih imena. Vezano uz ova potonja imena, spominje se i nadijevanje prema krsnim kumovima, a kasnije u radu i kalendarsko načelo. Sve je te aspekte nadijevanja imena autorica detaljno istražila u svom upitniku i argumentirano iznijela nakon iscrpne analize.

U njenom su radu osobito pitanja otvorenog tipa iznjedrila zanimljive odgovore i razloge nadijevanja pojedinih imena. Prema ispitanicima, međunarodna su imena poželjnija u Zagrebu nego u Sofiji, što autorica između ostalog tumači kompliciranom hrvatskom ortografijom i dijakriticima koji zadaju teškoće strancima prilikom njihova izgovora, ali i nositeljima takvih imena u inozemstvu. Stoga je estetska vrijednost imena osobito važna: ispitanicima u Zagrebu (69,4 %) više nego u Sofiji (42,7 %). Što se tiče ispitanika kojima je estetska vrijednost imena važna, oni su odabrali sljedeća imena za svoju djecu: *Dominik, Dora, Filip, Hana, Iva, Josipa, Krešimir, Kristijan, Kristina, Luka, Maja, Marina, Marta, Matea, Petar, Sara, Tea* (Zagreb), *Elica, Irina, Mihail, Plamena i Viktor* (Sofija). Osim estetske vrijednosti ispitanicima je važno i značenje imena, premda u manjoj mjeri: 29,1 % u Zagrebu, 32,1 % u Sofiji. Oni ispitanici kojima je značenje imena bilo važno odabrali su sljedeća imena za svoju djecu: *Tea, Tomislav* (Zagreb), *Kristian, Plamena, Radostina, Teodora* (Sofija). Posljednji važan faktor pri odabiru imena jest njegovo podudaranje s prezimenom: u Zagrebu je 21,7 % ispitanika istaknulo njegovu važnost, dok on u Sofiji samo za 13,1 % ispitanika igra ulogu. U vezi s time, zagrebački su ispitanici odabrali ime *Tea* kao ime koje se najbolje podudara s prezimenom, dok kod ispitanika u Sofiji nije bilo odgovora.

Peto se poglavlje naziva *Deset imena* (str. 166–201) i bavi se, kako mu i ime govori, s deset najfrekventnijih imena u čitavome korpusu. Kako bi što bolje istražila prave razloge odabira imena, autorica nije izvršila analizu svih imena zastupljenih u istraživanju, nego se usredotočila na deset najfrekventnijih imena, pet u svakom gradu. Tako su najfrekventnija imena u Zagrebu *Ana, Bruno, Dominik, Lucija i Marko*, dok su u Sofiji najfrekventniji *Aleksandăr, Kristijan, Martin, Ralica i Viktorija*. Dajući iscrpne komentare ispitanika, autorica je prikazala zašto su baš ta imena popularna, a osvrnuvši se na kvantitativnu analizu, autorica je istaknula kako su najčešći razlozi popularnosti navedenih pet imena u Zagrebu ljepota (81,5 %), podudaranje s prezimenom (44,4 %), uobičajenost i međunarodnost (oboje 37 %), tradicija imena (33,3 %) itd., dok su u Sofiji istaknuti ljepota (75,6 %), podudaranje s prezimenom (36,6 %), značenje (34,1 %), sličnost s drugim obiteljskim imenima (31,7 %) itd.

Sljedeće se i završno poglavlje bavi *Raspravama* (str. 202–221) svega prethodno navedenog. Autorica sumira kako roditelji u Zagrebu općenito žele nadijevati

3 U suvremenoj se hrvatskoj onomastičkoj terminologiji termin *vezana imena* odnosi isključivo na imena blizanaca i njihovu motivaciju.

imena koja su lijepa, sa značenjem koje im se sviđa, koja zvuče atraktivno i slažu se s prezimenom, dok roditelji u Sofiji također žele nadijevati lijepa imena sa značenjem koje im se sviđa, ali poštujući tradicionalne načine nadijevanja imena: prvenstveno komemoraciju djedova i baka. Što se tiče aspekata nacionalnosti i internacionalnosti, oni su od velike važnosti u Zagrebu, ali ne i u Sofiji.

Pojedine razloge nadijevanja imena autorica promatra i kroz prizmu spola, obrazovanja roditelja, broja braće i sestara. Naime, prema zagrebačkim ispitanicima, važni faktori odabira ženskog imena su njegova ljepota (78,9 %), podudaranje s prezimenom i njegova međunarodnost (oba 41,4 %), značenje (37,5 %), pomodnost (30,5 %) itd., dok su važni faktori odabira muškog imena njegova ljepota (76,9 %), značenje (45,4 %), podudaranje s prezimenom (41,5 %), tradicija (36,9 %), uobičajenost (28,5 %) itd., pri čemu se nazire potvrda teze da su muška imena po sebi tradicionalnija. Ispitanici iz Sofije naveli su sljedeće najčešće faktore odabira imena za žensku djecu: njegovu ljepotu (61,1 %), sjećanje na rođaka (43,9 %), značenje (39,4 %), nasljednost (37,8 %), sličnost s drugim obiteljskim imenima (35 %) itd. Zanimljivo, isti se faktori javljaju i kod odabira imena za mušku djecu, no drugim redoslijedom: najistaknutija je ljepota (52,8 %) koju slijede nasljednost (48,9 %), sjećanje na rođaka (46,6 %), značenje (43,8 %), sličnost s drugim obiteljskim imenima (38,8 %) itd., što nam potvrđuje autoričin zaključak da roditelji iz Sofije više brinu oko sâme tradicije imena negoli roditelji u Zagrebu.

Što se tiče obrazovanja, zagrebačke majke sa sveučilišnim obrazovanjem i očevi iz Sofije sa sveučilišnim obrazovanjem češće su istaknuli ljepotu imena kao faktor njegova odabira nego zagrebačke majke i sofijski očevi sa srednjoškolskim obrazovanjem. Pomodnost imena je u oba grada češći faktor kod roditelja sa srednjoškolskim obrazovanjem nego kod roditelja sa sveučilišnim obrazovanjem. Međutim, međunarodna su imena češće istaknuta kod zagrebačkih majki sa sveučilišnim obrazovanjem nego kod zagrebačkih majki sa srednjoškolskim obrazovanjem (kod zagrebačkih je očeva situacija obrnuta). Iz autorici nejasna razloga, međunarodna su imena češća kod obitelji s dvoje djece nego s jednim ili troje djece. Imena slična drugim članovima obitelji češće se nadijevaju trećem, četvrtom ili petom djetetu u zagrebačkoj obitelji, dok se u Sofiji slično ime češće nadijeva prvom ili drugom djetetu. Općenito, postoje očite razlike u razlozima nadijevanja s obzirom na to radi li se o prvom, drugom, trećem itd. djetetu u obitelji.

Kako autorica ističe spominjući druge studije, nadijevanje imena je zapravo proces: prvo imamo fazu inspiracije, zatim fazu usporedbe različitih imena, nakon koje slijede faza testiranja i faza donošenja konačne odluke o pravom imenu, faza formalizacije imena (službenog očitovanja o njemu) i, na kraju, narativna faza, tijekom koje roditelji drugima objašnjavaju svoju odluku o odabiru imena. Međutim, autoricu u cijelom tom procesu nadijevanja zanimaju odgovori na sljedeća pitanja: *Tko bira ime?*, *Kada je ime odabrano?* i *Kako je ime odabrano?*.

Što se tiče toga tko bira ime, roditelji su dužni prema zakonu sâmi odabrati ime. Međutim, česta je praksa da i drugi članovi obitelji sudjeluju u odabiru imena.

Prema podacima, zagrebački su roditelji zajedno sa svojom starijom djecom u 28 primjera od 119 odabrali ime djetetu, dok su sofijski roditelji takvu praksu priznali u samo dva slučaja od 111. Međutim, kako autorica zaključuje, teško je pouzdano reći zašto je tome tako. U pogledu vremena odabira imena, roditelji iz Zagreba i Sofije naveli su razne podudarne vremenske okvire kada su se točno odlučili za određeno ime, čak i prije začeća, no prema zakonu oni su se u Hrvatskoj najkasnije trebali odlučiti u vremenskom roku od dva mjeseca, a u Bugarskoj pet dana. Glede toga kako su odabrali ime, ispitanici su naveli mnoge slične načine: pomoću popisa, rječnika osobnih imena, rječnika stranih riječi, raznih knjiga, časopisa, pomoću interneta, Biblije itd.

Što se tiče sličnosti kod odgovora zagrebačkih i sofijskih roditelja, teško je, prema autorici, utvrditi, zašto su se one javile. Je li to zbog njihove pripadnosti jugoistočnoj Europi, slavenskom svijetu ili Europi općenito? Na to je pitanje, kako je autorica ispravno istaknula, još teže odgovoriti zato što nema sličnih poredbenih studija (str. 220). Sve u svemu, autorica zaključuje da je utjecaj dviju različitih zajednica na odabir imena veći nego utjecaj obrazovanja roditelja ili spola djeteta (str. 220–221). Društvena je intuicija u ovoj studiji uvjetovana »crkvenim tradicijama, državnim zakonima o osobnim imenima i povijesnim događajima u društvu – a sve je to posredovano pomoću obitelji« (str. 221).

Slijedi *Popis literature* (str. 222–230), posebno na latinici i posebno na ćirilici, te devet *Dodataka* (str. 231–366) koji donose primjerke autoričinih upitnika i pisama za roditelje na hrvatskom, bugarskom i engleskom, otvorene i zatvorene odgovore ispitanika prevedene na engleski, kao i hrvatski i bugarski *Zakon o osobnom imenu* preveden na engleski. Posljednja dva dodatka u monografiji daju korisne naputke o tumačenju statističkih podataka kojima ova studija zapravo obiluje.

Zaključno se može reći kako je ova studija pravo osvježenje na području južnoslavenske socioantroponomastike. Primijenivši do u detalje razrađenu metodu upitnika na opsežnom korpusu ispitanika, autorica se nije bavila samo frekvencijom pojedinih imena, kao što je to slučaj u velikom broju onomastičkih istraživanja, nego se usredotočila na istraživanje pravih razloga odabira imena. Kritički analizirajući sve te razloge kroz prizmu koncepta društvene intuicije, autorica je pokazala kako istraživanja koncipirana na takav način uvelike nedostaju, premda je njihov broj sve veći. Još jedna velika vrijednost ove studije jest njezina poredbeno orijentiranost. Sigurno je da studija ne bi bila zanimljiva u toliko velikoj mjeri da nije bila postavljena na poredbenoj metodi. Naime, poredbene onomastičke studije mogu još bolje osvijetliti zamršene društveno-povijesne okolnosti u kojima su određena imena odabrana, kao i (zajedničke) trendove prema kojima se odabir imena može dalje kretati, što je i sama autorica prepoznala. Zbog toga je ova monografija velik doprinos suvremenoj socioantroponomastici i zasigurno nezaobilazan poticaj novijim poredbenim istraživanjima suvremenih onomastikona kako u slavenskim, tako i u drugim zemljama.